

БОРБА®

ВОДАЧ НА НАЦИОНАЛНИТЕ
ЛЕГИОНИ - БЪЛГАРИЯ 1932 г.

ПРЕДСЕДАТЕЛ НА
НАЦИОНАЛНИЯ ФРОНТ -
АМЕРИКА 1982 г.

ЗАБЪРНАЛ СЕ В РОДИНАТА
1997 г.

ИВАН ДОЧЕВ

МОЯТ ЗАВЕТ

BORBA®

PUBLISHED BY THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, INC.
SEPTEMBER, 2014

Важно съобщение

Уважаеми съмишленици на идеите на Българския национален фронт, Инк., и читатели на списание „Борба”,

Представителството на Българския национален фронт (БНФ), Инк., Чикаго, САЩ, в България е упълномощено от Централния управителен съвет (ЦУС) на организацията да съобщи чрез списание „Борба” на хилядите си читатели, че **в бъдеще, по финансови съображения, списанието няма да се разпространява на хартиен носител (като списание), а само по електронен път, чрез сайта на БНФ – www.bnfront.com.**

Ако по повод предприетите от ЦУС действия, свързани с горната промяна, читателите имат различно мнение от това на ЦУС на БНФ, както и предложения, и желаят да ги споделят с ръководството на организацията в Чикаго (САЩ), могат да направят това в писмена форма на адрес:

**Alex Darvodelsky,
708 Florence Drive
Park Ridge, Shicago, IL 60068
USA**

или на телефон: **0018476925460.**

Изпратените по същия повод писма до Представителството на БНФ в България ще бъдат препращани до централата в Чикаго за отговори.

За представителството в България:
Г. Спасов

Редакционно

Във връзка с 9-годишнината от смъртта на основателя на списание „Борба” д-р Иван Дочев и най-вече изискванията на днешното политическо време, редакцията на „Борба” предлага на читателите си размишленията на д-р Дочев **за нацията и завета му към младежта.**

Наред с други, изказани от него, мисли (за: образованието, здравеопазването, икономиката, съдебната система, етносите и глобално върху цялостния живот в България) са намерили място в посмъртно издадената книга „Моят завет” и тези „За нацията” и „Моят завет”.

Издаването на книгата стана възможно след огромния труд, който положи за нея г-жа Бонка Денчева, която също не е вече между нас, живите.

БОРБА

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.
708 Florence, Park Ridge, ILL 60068, USA, Chicago

www.bnfront.com

+Д-ръ Иванъ Дочевъ – основателъ
+Д-ръ Георги Папниковъ – редакторъ

Редактура комитетъ

Година 63, брой 5

Книжка двеста и петнадесета

Септември 2014

За нацията

(Из книгата на Иван Дочев “Моят завет”)

Въпросът на въпросите е проблемът за опазването на нацията, укрепването и осигуряването на нейното съществуване през вековете. Не го ли направим, ще се превърнем в „население”, обитаващо известна територия, ще станем обект за всеки да ни „яхне” – грубо казано, но добре изразяващо действителността.

Нацията не е отвлечено понятие, това са хората от един национален произход – за нас български, които са сплотени и единни поради историческото си минало, което всеки носи по рождение в сърцето и душата си и което ни свързва и отделя от другите нации.

Съзнанието, че си продължител на историята на нацията си, че си част от нея, че си един от тия, които я крепят и които са творци на нейната история, чувството на гордост, че принадлежиш към една горда и респектираща в света нация с величествена история, каквато българската нация има, с неразривната връзка между нас, българите, е гаранцията за стабилността и просъществуването ни през вековете като независима нация и държава.

Прокуден от Родината поради комунистическия терор, живях в изгнание повече от 50 години. Като се завърнах – на Коледа 1996 г., разбира се, отидох да живея в родния си град Шумен. Там, в областта около града и висините наоколо, се е формирала първата българска държава на Балканите. На платото на висините – Илчов баир, които от западна страна оградят града, е издигнат величествен паметник по случай 13 века България на Балканите, изграден с високи стени, описващи върху мраморни плочи историята ни, образите на нашите царе и др., а в средата е издигната голяма внушителна фигура на хан Аспарух, забил меча си в земята, вдигнал ръка и вперил поглед в просторните поля, прогласява: „Това ще бъде нашата земя!”. На километър разстояние по висотите на запад Аспарух построява своята крепост – неговото седище. Руините

сега са възстановени. В околностите по-късно е построена първата българска столица Плиска и Патлейна.

Отидох на Шипка да се поклоня пред светлата памет на опълченците и на руските царски войници, които дадоха живота си за извоюването на нашето освобождение от турско робство. Отидох и на Царевец в Търново и се завърнах в Шумен възроген – България с нейната природа и красотата е тук, както преди... България си беше тук, същата. Но... къде сме ние? Къде са онези националисти, родолюбци и патриоти българи, които помня от детските и младежките си години? Прави ли се нещо за създаване, образование, възпитание, подготовка на добри граждани, каквито бяха дедите и прадедите ни?

Има ли кой да отговори?

България е тук, но къде е българската нация?

Спомням си какви бяхме ние от моето време – учениците в гимназиите и студентите в университета. Какво национално възпитание получавахме в училище, как се чувствахме и колко се гордеехме, че сме български националисти.

Алфата и омегата за една нация (за да бъде здрава, несъкрушима, напредваща и да има осигурено бъдеще) са младите, новите, бъдещите граждани – достойни, възпитани, подготвени да крепят българската нация и държава с ентузиазъм, да са готови за жертви пред олтара на отечеството, каквито ние навремето – ученици и студенти от Националните легиони – бяхме.

Ако това не е така днес, ако днешните млади български граждани не са с тези разбирания (не са готови да служат на България), ние сме изправени пред неизвестно бъдеще!

Ясно, комунистическият режим през 45-годишното си управление е унищожил всички тия добродетели и е превърнал българските граждани в някакви интернационалисти, в хора, които са забравили духовното у човека, станали са материалисти, безотечественици, които нищо друго не вдъхновява, освен личното материално задоволяване.

На кого тогава може да разчита българската нация и държава за преодоляване на трудностите и за продължаване през вековете на независимото си съществуване?

Макар че бъдещето е на младите, днес нацията и държавата не са само те, а целият български народ. Трябва да видим и решим въпроса за живота на всички български граждани – да могат те да си осигурят сносен, приличен живот като трудещи се в едни или други предприятия, като занаятчии или хора с други професии, като бизнес собственици или производители. Трябва сериозно да помислим и извадим от мизерията, в която живеят, милион български пенсионери и милион още български социално слаби граждани. Стоотици хиляди деца не могат да ходят редовно на училище, защото родителите им не могат да ги издържат, а те всички са днешни и утрешни български граждани, на които нацията и държавата ще разчита.

Тук засягам въпроса за сигурността на нацията и държавата във връзка с младите и с една или друга категория от гражданите. Това обаче не е всичко, което може да се каже, и нямам претенции, че мога да кажа всичко, но има още много въпроси, които трябва да се решат, а отлагането на решението им застрашава стабилността на нацията и държавата. Не ми е позната страна, която да се намира в това безизходно положение с българските граждани от друг етнически произход. Техните аспирации застрашават стабилността на държавата. Те би трябвало като български граждани да виждат в лицето на държавата своя родина, което фактически е така – те са родени тук, а не да се чувстват като сепаратистки групи, организирани да искат привилегии,

каквито не могат да се дават на всички граждани. Ние сме много толерантни, третираме всички като равноправни граждани, смятаме, че всеки има равни права, но и равни задължения. Може би на някои, които не познават добре положението, ще се види малко чудно, че ще кажа – българските граждани в България на много места са като в обсадно положение и трябва с оръжие да бранят жилищата си, посеите си от български граждани от друг национален произход.

Могат да се посочат и други некоректни отношения от етническата група, проявяваща се политически – вътре в парламента и във властта, тя не се гържи като партия на български граждани, а използва конюнктурни моменти, за да се наложи и вземе много по-голямо участие в управлението на държавата, отколкото евентуално, съгласно броя на гражданите от тая етническа група, би трябвало да им се даде. Това никак не показва, че ръководителите и членовете на тая етническа партия работят като български граждани за България, а не за техните етнически аспирации.

На това трябва да се тури край!

Целия си живот посветих всеотдайно и безвъзмездно да работя за българския народ и България. Вече съм на 100 години, не мога още – няма време да мълча, трябва и ще кажа какво е моето мнение, за да си отида в един може би близък ден със съзнанието, че съм изпълнил докрай своя дълг към народа и Отечеството си България.

Заветът на Иван Дочев

Като имам предвид сегашното положение в България, нямам никакво основание да смятам, че така, както се развиват събитията, може да се очакват по-добри дни. Партизанството се вихри в страната, то доминира живота ни, никаква надежда не може да имаме. Нещо ново трябва да се яви на политическата сцена и да се наложи. За да стане това, скътаният по рождение в душата и сърцето на всеки българин български национален дух трябва да възкръсне и той да бъде нашата сила, която ще ни води към победа. Само този дух може да сътвори велики победи и да напише новата ни история.

Като доказателство за това, което казвам, винаги изпъква в съзнанието ми епопеята от Сливница през 1885 г. Може би защото по някакъв начин се чувствам свързан с нея. Моят баща, тогава само на 18-годишна възраст, отива доброволец на Сливница. **Нищо друго не е било причина, освен българският национален дух в гърдите му, който го е вдъхновил.**

Всички знаят историята. При обявяване на Съединението ние очакваме реакция от Турция. Там, на турската граница, е концентрирана по-голямата част от българската армия. Неочаквано идва коварната атака от Сърбия. Защитниците на Сливница едва удържат, както навремето на Шипка. Бърза помощ трябва... И българската войска от турската граница тръгва към Сливница. Три дни и три нощи безспирно нашите войници вървят и вървят – гладни, уморени, вървят към Сливница. Нищо друго освен българския национален дух в гърдите им не може да им даде тия сили, за да извършат великия подвиг, да пристигнат в последния момент и да спасят Съединението на България. Тоя велик подвиг е възпят във войнишката лирика: „Велик е нашият войник!”

Това, само това, българският национален дух е оня, който и днес може да ни укрепи и вдъхнови да повторим подвига от Сливница и да спасим България!

В България е нужно младите хора да погемат и да създадат едно движение „За национално възраждане“, както ние навремето създадохме Националните легиони. Това движение не бива да има контакт с която и да е от сегашните политически партии – ново нещо трябва да се създаде от апостоли, млади хора, обrekli се на всеотдайна служба на народ и Родина.

На нашето време това бе по-лесно. Българската младеж беше патриотично образована и възпитана. Комунизмът разруши всичко национално, поквари хората, преобърна ги в немислещи индивиди, очакващи държавата-партията да им каже какво да правят и да им даде. Въпреки всичко обаче трябва да се явят апостоли, които да турят началото, да поведат.

Сегашната младеж блуждае в безпътница, обезверена, отчаяна. Това движение трябва със своите ръководители и програма да върне вярата им в собствените им сили. Вярата, че те могат. И наистина те могат!

Програмата, която ще се издигне, трябва да е кратка, ясна, категорична, в 40-50 пункта, изразени всеки в един-два, най-много три реда. Всеки да може да я прочете и да я разбере. Там, в програмата, трябва да се засегнат и поставят въпроси, които да решават проблемите на всеки. Който я прочете, да намери в един или друг пункт решаване и на неговите лични проблеми и да каже – това е моята програма.

Ония, които ще намерят сили непрекъснато да работят, да влизат в контакт с младите хора и да правят възможното да ги привлекат и активизират в движението – едно такова движение не може да не бъде посрещнато със задоволство от нуждаещите се в България, да спечели симпатизанти и подкрепители. Половината от българските граждани не гласува не защото не се интересува от съдбата на България, а защото хората се чувстват излъгани, използвани и забравени, но най-вече защото са възмутени. Тия наши граждани са потенциалните симпатизанти на движението и утрешните негови подкрепители. Движението трябва да се направи достояние на тях и в него те трябва да видят новото – това, което ще реши и техните проблеми.

Повече от половин милион млади българи в чужбина дият препитание. Повечето от тях мислят за България, мечтаят да се върнат в Родината. Движението трябва да стане популярно между тях. Те непременно ще се отзоват и ще го подкрепят.

Не мога да повярвам, че комунизмът всецяло така е покварил младите българи, че няма да се намерят достойни между тях, които да турят началото.

Ако се работи всеотдайно, това ново движение не може да не се разрасне и тогава, когато ще има достатъчно сили, да се намери в политическия живот, да ликвидира всичко покварено, корумпирано, престъпно и да тури началото на изграждането на една утрешна национална България, в която всеки гражданин ще живее доволен и щастлив – мечта, която днес всички имаме.

Не виждам друг път за спасението на България.

Това е моят завет към младите българи. Никой няма да направи нещо за нас – ние сами трябва да изградим утрешна България.

И... ако това не се направи, онова, което ми остава да кажа, е:

Боже, пази България!

Февруари 2005 г.

Предизборен справочник за читателите на сп. „Борба”

Парламентарни избори за 43-то Народно събрание в Република България – 5 октомври 2014 г.

1. Население на България (преброяване от 2011 г.)	7 364 570
2. С право на глас граждани (преброяване от 2011 г.)	6 956 890
3. Изявили желание да гласуват (около)	3 250 000
4. Регистрирани в предизборната кампания:	
А) Партии	18
Б) Коалиции	7
В) Независими	3
5. Регистрирани общо кандидати за народни представители	6 063
6. Парламентарни места	240
7. За едно парламентарно място се състезават	25
8. В България са разкрити изборителни секции, обхващащи цялата територия на страната	
9. Извън България са разкрити изборителни секции общо (бр.)	427
10. По-голям брой секции има разкрити в:	
А) Турция	136
Б) Испания	36
В) Англия	20
Г) Германия	8
Д) САЩ	14

Останалият брой секции (до 427) са разкрити в други страни, отговарящи на изискванията на българското и местното (за страната) законодателство.

11. Регистрирани за участие в изборите политически партии

- 1 Движение 21
- 2 Българска социалдемокрация
- 3 Български национален съюз – Нова демокрация
- 4 Новото време
- 5 Обединена България (ОБ)
- 6 Социалдемократическа партия (СДП)
- 8 Нова България
- 9 ГЕРБ
- 10 Общество за нова България
- 11 Атака
- 12 НДСВ
- 16 Нова алтернатива
- 18 ДПС
- 19 Глас народен
- 20 Партия на зелените
- 21 Нова сила
- 23 Зелените
- 25 Република БГ

12. Регистрирани за участие в изборите коалиции

- 7 **Коалиция Реформаторски блок (РБ)** – ДБГ; ДСБ; НПСД; СДС; Българска нова демокрация; Християндемократическа партия в България
- 13 **Коалиция България без цензура (ББЦ)** – ББЦ; Гергьовден; Земеделски народен съюз; Лидер; Съюз на свободните демократи; Български демократичен съюз „Радикали”; Партия на българските жени; Българска индустриално-аграрна партия
- 14 **Коалиция АБВ** – АБВ; Българска партия „Либерали”; Обединен блок на труда; ФАГО
- 15 **Коалиция Левицата и Зелена партия**
- 17 **Коалиция Десните** – Български демократически форум; Синьо единство; Единна народна партия
- 22 **Коалиция БСП – лява България** – БСП; Български социалдемократи; Движение за социален хуманизъм, европейска сигурност и интеграция; Комунистическа партия на България; Земеделски съюз „Александър Стамболийски”; Нова зора; Еврорوما; Социалдемократи; Партия на българските комунисти; Екогласност; Обединена социалдемокрация; Съюз на комунистите в България
- 24 **Коалиция Патриотичен фронт** – НФСБ; ВМРО

Забележка: Числата пред партиите и коалициите отговарят на номерата на бюлетините им.

13. Независими кандидати, регистрирани за участие в изборите

- 1. Емин Енимехмедов – Бургас
- 2. Никола Вапцаров – Благоевград
- 3. Станислав Иванов – Хасково

14. Регистрирани водачи на партийни листи

Мандати	ГЕРБ	БСП	ДПС	РБ	Патриотичен фронт	АБВ	ББЦ
1. Благоевград	Цветан Цветанов	Кристиан Вигенин	Алиосман Имамов	Атанас Атанасов	Ангел Джамбазки	Николина Чакърдъкова	Светлин Танчев
2. Бургас	Ивелина Василева	Петър Кънев	Хюсеин Хафъзов	Костадин Марков	Валери Симеонов	Михо Михов	Стефан Кенов
3. Варна	Лиляна Павлова	Ангел Найденов	Йордан Цонев	Радан Кънев	Валентин Касабов	Ивайло Калфин	Николай Барев
4. В. Търново	Цветан Цветанов	Марияна Бояджиева	Камен Костадинов	Иван Иванов	Милан Михов	Николай Илчев	Илия Димитров
5. Видин	Ивайло Московски	Михаил Миков	Станислав Анастасов	Вили Лилков	Венцислав Тоцев	Иван Иванов	Десислава Тодорова
6. Враца	инж. Петя Аврамова	Георги Божинов	Камен Костадинов	Филип Кирев	Красимир Богданов	Иван Цанов	
7. Габрово	Цветомир Михов	Кирил Добрев	Четин Казак	Нели Недева	Борис Вангелов	Валентин Енев	
8. Добрич	Румен Иванов	Светла Бъчварова	Рушен Риза	Билгин Якубов	Валентин Николов	Иван Станков	Виктор Лучианов
9. Кърджали	Цветана Караджичева	Милко Багдасаров	Любви Местан	Корман Исмаилов	Ирина Караджова	Трендафил Величов	Рада Коджабашева
10. Костендил	Кирил Калфин	Мая Манолова	Александър Методиев	Ирина Релуц	Георги Петров	Красимир Руев	
11. Пловдив	Корнелия Маринова	Димитър Горанов	Джейхан Ибраимов	Николай Вълков	Павлин Цветков	Кирил Цонев	Калина Крумова
12. Монтана	Десислава Атанасова	Емил Райнов	Петър Чобанов	Борислав Великов	Борис Ячев	Емил Георгиев	
13. Пазарджик	Стоян Тонев	Янаки Стоилов	Делян Пеевски	Бойка Маринска	Стефан Солаков	Стайко Спиридонов	
14. Перник	Вяра Церовска	Валери Жаблянков	Нигяр Джафер	Валентин Павлов	Иван Стоянов	Росица Янакиева-Костадинова	Димитър Колев
15. Плевен	Цецка Цачева	Румен Гечев	Митхат Метин	Найден Зеленогорски	Красимир Каракачанов	Румен Петков	
16. Пловдив град	Бойко Борисов	Георги Търновлиски	Венцислав Каймаканов	Димитър Шипков	Славчо Атанасов	Борислав Борисов	Николай Барев
17. Пловдив област	Методи Андреев	Димитър Дъбов	Джамал Чакъров	Николай Ненчев	Борис Ачев	Валентин Петров	Мартин Иванов
18. Разград	Валентин Василев	Стоян Ненчев	Ахмед Ахмедов	Мойсесер Солак	Димитър Димитров	Пламен Томов	Димитър Аврамов
19. Русе	Пламен Нуев	Христо Белов	Ферихан Ахмедова	Румен Христов	Искрен Веселинов	Вогодя Кенарев	
20. Силистра	Милена Дамянова	Антон Кутев	Рамадан Атапай	Касим Дал	Георги Манев	Иван Иванов	
21. Сливен	Десислава Танева	Таско Ерменков	Янко Янков	Димитър Сяров	Петър Петров	Ростислав Павлов	Георги Балабанов
22. Смолян	Десислава Дариткова	Дора Янкова	Мустафа Карадайъ	Ариф Агуш	Силвия Трендафилова	Петър Кадиев	
23. София 23 МИР	Александър Ненков	Жельо Бойчев	Мариана Георгиева	Божидар Лукарски	Валери Симеонов	Борислав Борисов	Любен Дилев-син
24. София 24 МИР	Румяна Бъчварова	Стефан Данаилов	Симеон Симеонов	Петър Москов	Ангел Джамбазки	Константин Проданов	Светлин Танчев
25. София 25 МИР	Бойко Борисов	Михаил Миков	Петър Чобанов	Мелена Кунева	Красимир Каракачанов	Ивайло Калфин	Росен Петров
26. София област	Ивайло Московски	Корнелия Нинова	Емил Иванов	Димитър Делчев	Велизар Енчев	Росица Янакиева	
27. Ст. Загора	Лиляна Павлова	Драгомир Стойчев	Делян Пеевски	Димитър Танев	Димитър Байрактаров	Иван Станков	
28. Търговище	Дарин Димитров	Явор Куюмджиев	Тунчер Кърджалиев	Орхан Исмаилов	Любомир Желев	Ивайло Русчев	
29. Хасково	Делян Добрев	Чавдар Георгиев	Любви Местан	Станислав Иванов	Слави Бинев	Емил Капо	Борислав Иглев
30. Шумен	Любомир Христов	Иван Иванов	Айдоган Али	Добримир Добрев	Георги Дражев	Румен Петков	Христо Бозов
31. Ямбол	Иван Чолаков	Атанас Мерджанов	Илия Илиев	Николай Честов	Неда Карска	Михо Михов	

В. „Сега“, 2.9.2014

Въпросът е не кой с кого, а как ще управлява

Има ли кой да се захване с радикалната промяна на политиката, от която страната отчаяно се нуждае?

Ясен Бояджиев, „Дойче Веле“

Задават се нови избори. Парламентът с неговите отвратителни задкулисни договорки, неспрели от първия до последния му ден, и роденото от него карикатурно правителство са зад гърба ни. Някои от най-видните им критици са в новото служебно правителство. Неговият премиер си позволява дори да каже, че в определен смисъл „протестът е на власт“. Което в друг смисъл е донякъде смущаващо. Така или иначе във въздуха се носи плах оптимизъм, окрилен и от надеждата, че след политическото падение, което преживяхме през изтеклата година, по-зле не може да стане.

„Може, може“, нашепва обаче печалният опит. Спиралата на пропадането, по която се движим неотклонно през последните най-малко 10 години в България, дъно няма.

НАЙ-ВАЖНИЯТ ВЪПРОС

Питайки се „Какво ни чака?“, мнозина се съсредоточават върху гаданията и прогнозите за това колко и кои партии ще влязат в следващия парламент, може ли да се повтори досегашният блокаж, ще има ли някой достатъчно мнозинство или ще се налага да се коалира. Далеч по-важният въпрос обаче е друг. **Не кой и с кого, а как ще управлява. Не от кого (кои), а от какво имаме нужда.**

Да, държавата се нуждае от стабилно управление. Но стабилността сама по себе си няма да промени нищо без радикално нова политика. **Тук, преди да продължим, трябва ясно да кажем, че не става дума за „смяна на системата“, за тотална ревизия и отказ от избрания модел на модерна, европейска, пазарна, либерална демокрация, каквито призови отново ще се чуват в предизборната кампания.** Защото проблемите ни не са свързани с този модел, а с това, че далеч преди да сме го изградили, се отклонихме драстично от пътя към него.

След като пропиля много време и изостана значително в сравнение със страни със сходна съдба, България всъщност започна големите, истински дълбоки реформи едва към края на миналия век. Много скоро след това обаче, вместо да бъдат продължени и завършени, тези реформи бяха

Няма много признаци днешните основни политически играчи да са си взели поука и да са готови да се променят, за да променят и държавата

спрени и даже в много отношения върнати назад. „Заслуга“ за това имат вече четири поредни български правителства. Резултатът от това остана дълго време незабележим заради натрупаната инерция и донякъде благоприятната конюнктура. Днес обаче той вече е безпощадно ясен. Почти всички сфери на обществено-политическия и икономическия живот са пред или във фактически разпад и спешно се нуждаят от реформиране или дори от изграждане наново. Повече време за отлагане, замазване и кърпене няма.

Очевидните примери са в публични сфери като здравеопазването, пенсионната система, образованието и администрацията или в икономически и социални сектори като енергетиката. Колкото и трудно да е обаче тяхното възстановяване и реформиране, то е по-лесната част от задачата. Защото страната преди всичко се нуждае от преизграждане на цялата институционална демократична структура, завладяна от олигархични кръгове и интереси, и от преутвърждаване на правовия си характер, подменен от срастването на политическа, икономическа и съдебна власт. Иначе е обречена на постоянно задълбочаваща се криза – икономическа, социална, демографска, морална. Тази задача ще изисква огромна воля и кураж.

ИМА ЛИ КОЙ?

Има ли кой да се справи или дори само да се захване с нея? За съжаление отговорът на този

въпрос днес не е успокояващ. Няма много признаци днешните основни политически играчи да са си взели поука и да са готови да се променят, за да променят и държавата.

Дали участвалото в три от последните четири управления ДПС може да се трансформира от корпорация за завладяване на власт с цел усвояване на публични ресурси в безкористен политически агент на тази промяна? Дали участвалата в две от четирите управления БСП е готова да признае съучастието си и отговорността си за годините на застой, подмяна и имитация? Дали очертаващият се победител в изборите ГЕРБ е готов да се откаже от популизма и нерешителността на първия си мандат, дали е готов, освен да строи магистрали и спортни зали, да се захване с истински реформи, като този път затвори вратите пред апетитите на олигархията? Дали партиите от Реформаторския блок ще имат силата не само да поставят диагнозата на днешното статукво, но и да му се противопоставят, без да се превърнат в част от него?

ИМА НАДЕЖДА

Истинската надежда е в онази част от обществото, която с протестите си през изминалата година показва, че ясно осъзнава проблемите и е готова да се бори за тяхното решаване. Само тя може да накара политическите играчи да се променят и така да обърне посоката на движение. Като не се поддава на ласкаещото и подвеждащо „Протестът е на власт“, а продължи да бъде все така безпощадно взискателна към властта, в чиито и ръце да е тя.

Както каза неотдавна Ричард Ран – един от ранните съветници на българската демокрация, чиито съвети, обратно на широко разпространеното мнение, въобще не бяха послушани: „Не сте закрепостени за тези политици. Ако не стават, изритайте негодниците и изберете други. Ако и те не стават, изберете други...“

Иначе пропадането ще продължи. А по спиралата надолу дъно няма.

В десетката

Предлагаме на читателите на сп. „Борба“ интервю със социолога Антоний Тодоров, взето от журналистката Галя Горанова, отпечатано на 3 юли 2014 г. във в. „Сега“

Днес партията се правят от спонсори, не от съмишленици Това развращаване на политиката изисква много остро хирургическо лечение, казва социологът Антоний Тодоров

Галя Горанова

– Има ли място олигархията в политиката? Наглед въпросът изглежда парадоксален, но видяхме, че в Украйна ЕС толерира и дори насърчава подобна тенденция, а у нас олигархичните спречквания намират политическо продължение. Какво е лечението срещу „олигархията“, ако използвам израза на социолога Чавдар Найденов?

– Това е вече госта овехтелият, но винаги актуален разговор за олигархията в политиката. Винаги съм смятал, че с това понятие може да се спекулира до безкрай, че олигарси се наричат „лошите“, тези, които „не са нашите“, а „нашите“ не могат да бъдат олигарси. Този разговор се води и по отношение на Русия и Украйна. Така че съм

много подозрителен към използването на това понятие. Истината е, че ако погледнем последния конфликт – две групировки, които са в състояние да разклатят стабилността на държавата, си давам сметка, че равнището на зависимост на цялото политическо управление, независимо как то се структурира, от големи икономически частни групировки и интереси е вече изключително опасно. Някои говорят за обсебване на държавата, но дори този термин е малко слаб. Всъщност самото управление се решава другояче и по други механизми. Дори не мога да си представя тоталитарно управление, което да не е зависимо от такива интереси. В резултат наблюдаваме огромно отвлечение на гражданите от политиката, чийто израз е неучастието в избори. Вярно, ще каже някой,

но то не е чак толкова ниско – ние сме на нивото на другите страни от Централна и Източна Европа. Но трендът е постоянно спадане. Това е тенденцията. На последните европейски избори гласуваха по-малко българи, отколкото на предишните. На извънредните парламентарни – също. На следващите парламентарни вероятно участието ще е по-ниско, отколкото на тези през 2013 г. Стигаме до положение, при което не повече от половината граждани гласуват. И то предимно хора, които са фамилно обременени – по-възрастните, които имат навика да го правят и няма да спрат, и такива, които са купени. Ентусиазъм в гласуването вече няма. Ентусиазъм след изборите също няма. Дори победителите не празнуват или го правят в тесен кръг в партийните си централи. По улиците отдавна няма граждани, които се радват. Това е в миналото. Който и да спечели, гражданите гледат мрачно. Гледат мрачно, защото си казват „нак ли тия“ или „тия по-добре от ония“. Просто на хората им омръзна да гласуват вечно за „по-малкото зло“

– **Защо стигнахме гомук?**

– Ще отговоря по-общо. Защото в прехода схванахме погрешно връзката между демократизацията и пазара. Бяхме толкова убедени, че двете се обуславят взаимно, че раздържавяването, развитието на частната инициатива вървят непременно с развитието на гражданските свободи и демократичния процес, че двете неща са магически и неразривно свързани. После си дадохме сметка, че това в никакъв случай не е така и че в много малко страни в света тази връзка е плодотворна. Свърхоценностихме пазара. Свърхоценностихме пазарната логика – всичко може да се продава и купува, конкуренцията е по-важна от сътрудничеството, пренесохме го в политиката. Случи се точно това, което трябваше да се случи – всичко се продава и купува. Стига да имаш пари, правиш поредния политически проект. Новите партии вече не са някаква гражданска инициатива, която иска да излезе

в политиката, а са инженерни политически проекти, правени с много пари, идващи от едри частни интереси. Дори днес някой да реши да прави партия, първата му работа не е да намери съмишленици, а да намери спонсори. Никой не си представя, че политика може да се прави и почти без пари. Затова в България няма агитация от врата на врата. В България политическата пропаганда наистина се прави с много пари – това са билбордове, телевизионно време, платени тролове и т.н. Свърхоценностяването на пазара, пренесено в политиката, доведе до тоталното развъртаване на политическия процес и политическата класа, до убеждението, че политиката се прави с пари и за пари, че това е вид бизнес и през властта се превъртат определени средства. Самият процес на приватизация също роди практики, които се наложиха като господстващи. Наскоро четох интервю на виден български финансист, който твърдеше, че „в България няма финансов капитал, който не е зависим от държавата“. Чувал съм това и за големите бизнеси. Ами ако дотам сме се докарали, дайте по-добре да национализираме големите бизнеси, щом като е така. Никой, разбира се, не го иска, защото вече се отделихме от това време. Но това развъртаване на политиката изисква, според мен, много остро хирургическо лечение.

– **Как точно си го представяте?**

– Нещо като в Италия през 90-те, когато рухна цялата партийна система, за да бъде изградена наново. Отдавна се говори за операция „Чисти ръце“, за жалост предимно от хора с крайно нечисти ръце. А всъщност операция „Чисти ръце“ означава нещо много просто. Вземате група следователи и прокурори, на които може да се има доверие, които са станали известни с почтеността си, може да има и чужденци сред тях, макар че си представям какъв вой ще настане. Давате им властта да разследват, осигурявате им средствата, за да ги предпазите от натиск. Ако могат нещо да свършат – добре дошло. Но се чудя защо обществото ни не

иска да се пречисти. Защото това отказване на гражданите от участие в политиката или по-скоро свеждането му само до участие в улични демонстрации го лишават на практика от възможността да влияе върху политическите процеси. Протестът трябва да е нещо извънредно.

– **Тук отново опираме до т.нар. гражданско общество. Дали е достатъчно да се изсипва на улицата при всеки скандален повод?**

– Ще се върна на връзката политика – пазар. Гражданското общество е организираната частна сфера, казано накратко. Само че за да е гражданско обществото, за него важат същите правила като за публичната сфера. Когато организираната частна сфера се заключава в няколко големи корпорации, които дърпат конците, включително на партии и на неправителствени организации, това не е никакво гражданско общество. Същите тези корпорации се оказват основните „платци“ на хора, които, за да направят масовка, участват срещу пари в разни масови мероприятия. Видяхме грозни сцени – агенции за статисти наемат хора, за да пълнят партийни митинги. Изведнъж целият този фалш стана ясен и хората вече не искат да участват нито в избори, нито пък в граждански организации, защото подозират, че зад тях стои някой с дебел портфейл и съмнителни интереси.

– **Изглежда това отдръпване на гражданите смущава съня на политическия елит, който в стремежа си да върне овцете в кошарата стигна до идеята за задължителното гласуване?**

– Според мен задължителното гласуване ще усили многократно отвлечението на гражданите от политиката. Не стига че те вече са отвлечени от изборите, ами някой иска да им го вмени като задължение! Прекрасно! Само че тази рецепта не лекува

болестта. Когато изборите имат залог и гражданите са убедени, че нещо може да се случи или промени, те отиват да гласуват. Ако изборите не значат нищо за тях, не отиват. Не мисля, че проблемът може да се реши чрез административен натиск. Задължителното гласуване може да породи такива абсурди, които да надминат абсурдите при ниско участие. Изследвания в други страни показват, че при задължително гласуване хората или масово пускат празна бюлетина, което обаче при нас е рисковано, тъй като винаги ще се намери някой, който да я попълни, или отбелязват първия. Ако ще е така, по-добре да теглим жребий – който излезе първи, получава автоматично най-много гласове!

– **Това е част от същия дефект в мисленето, за който вече говорихме – търси се инженерно решение на политически проблем.**

– Истината е, че ниското доверие към политическите партии кара гражданите да се въздържат от участие.

– **Обикновено левите партии са призвани да върнат баланса в отношенията между гражданите и бизнеса, когато той е бил изместен по посока на бизнеса. Вярвате ли на обещавания за кой ли път от БСП „ляв забой“ в политиката, който винаги изниква след загуба на избори?**

– Ако някой сериозно мисли за съществена промяна на курса, то тя трябва да е повече от очевидна. Социалистите изпуснаха социалния въпрос изцяло. Те престанаха да се занимават с неща като трудови права, безработица, ниски доходи, социално изключване и се захванаха с гримирането на капитализма. Оставиха по важните социални теми да говорят или крайните националисти, крайната десница, или появилите се тук-там крайно леви партии, които се опитват да отвоюват освобождения от левицата терен.

1000 години

САМУИЛ, ЦАР И САМОДЪРЖЕЦ БЪЛГАРСКИ (996-1014)

Димитър Х. Попов

Хиляда години безсмъртие

На 6 октомври 1014 г. в столицата Охрид умира един от най-достойните и храбри български владетели. Привечер е, когато камбаните на всички църкви и манастири в тази наша старина отекват тежко и проточено на смърт. Градът, хората и природата са притихнали пред онази неизвестност и болка, която идва с края на всеки човешки живот. А сега е починал Самуил, воинът, който повече от три десетилетия е воювал, за да брани свободата на българите и независимостта на българското царство.

Два месеца по-рано, на 29 юли 1014 г., в подножието на планината Беласица, при село Ключ става трагичната битка между българската войска, предвождана от цар Самуил и сина му княз Гаврил Радомир, с армията на византийския император Василий II (976-1025). Битката протичала с променлив успех с подобрени възможности на българите на фронта срещу императора, докато една обходна маневра на византийския пълководец Ксифий в гърба на Самуиловите войски решила сражението не в наша полза. Настъпила ожесточена сеч с многобройни жертви и от двете страни. В края на тази битка 14 хиляди български войници били пленени и ослепени по заповед на Василий II. Оставените на всеки сто ослепени наши бойци по един едноок войник е трябвало да върнат тази сляпа армия на българския цар в Охрид. Самият Самуил с помощта на своя син Гаврил Радомир успял с малък отряд да се оттегли и да се освободи от преследващите го византийски войски.

Възрастният вече български владетел не успял да понесе ужасяващата гледка от появата на ослепените му войници. Със своята смърт той доказал моралното си превъзходство над именития си противник, а за българската история оставя името си в редовете на безсмъртните български бранители на род и отечество.

Животът на Първата българска дунавска империя бързо вървял към неизбежния си край.

Краткото царуване на цар Гаврил Радомир (1014-1015), син на Самуил, отбелязва поредица от спечелени битки срещу военачалници на император Василий II. Това обаче не променя хода на събитията. За жалост Гаврил Радомир загива не в битка с византийския враг, а от ръката на първия си братовчед Иван Владислав (1015-1018), претендент за трона.

Борбата за независимостта на България се води повече от шест години след гибелта на цар Самуил. Освен царете Гаврил Радомир и Иван Владислав, заг стените на своите крепости водят неравна, но героична битка болярите Драгшан от Воден, Ивац в планината Мокра и Кракра Пернишки. Воюват с византийците и много местни български първенци и воеводи. Заслужава да се спомене и последният български защитник на силната крепост Белград – боляринът Елемаг. След пагането на крепостта, завзета от византийците, била цели две столетия в границите на България, ние окончателно губим тази наша твърдина.

В 1018 г., след смъртта на цар Иван Владислав край крепостта Драч, която искал да овладее, съпругата му царица Мария уведомила с писмо император Василий II, че ще го пусне в столицата Охрид и ще му предаде символите на царската власт, а с това обявила и капитулацията на българската държава. В замяна на това сътрудничество, лишено от чест и достойнство, Василий II включил цялото царско семейство във висшите аристократични и управляващи среди на Византия.

Цар Иван Владислав (1015-1018) имал шест дъщери и четирима синове – Пресиян, Арон, Алусиян и Траян. Заедно с болярите Нестонг и Ивац царските синове били един от последните защитници на България срещу войските на Василий II. И докато съдбата на болярина Ивац била решена чрез измама и ослепяване, а тази на Нестонг остава неизвестна за историята, то синовете на Иван Владислав били удостое- ни с императорската милост и добронамереност, като получили високи звания и постове

В управлението на градове и провинции в Мала Азия, далеч от родината им. Василий II не бил забравил грешката на Йоан Цимисхий да позволи синовете на св. цар Петър I да се изплъзнат от погледа на ромейските власти и да избягат към България.

И докато Владиславовите синове не успели да направят особена кариера, то една от гъщерите на последния български цар от Първата ни българска дунавска империя – княгиня Екатерина, станала императрица на Източната Римска империя като съпруга на Исак Комнин. Друга видна потомка на цар Иван Владислав – Ирина Дукина, внучка на княз Траян, син на Иван Владислав, като съпруга на Алексий Комнин гала родоначалието на този забележителен владетелски род на Византийската империя. Спред проф. Стивън Рънсиман, проследил продължението на този български царски род в сродяването му с други европейски династии, намира българската кръв в династиите на Хохенщауфените, Кастилиците, Хабсбургите, Бурбоните и Кобургготите.

Василий II не преживял дълго своя триумф над България. Преди своята смърт през 1025 г., според византийския историк Никита Акоминат (ICELAS, p. 483), той оставил знаменателно завещание към своите наследници. В него писал, че ако се случи, че българите въстанат, то земята им отново трябва да бъде завзета – стъпка по стъпка, град след град, крепост след крепост, а всички защитници да бъдат лишени от каквато и да е възможност за съпротива.

В продължение на половин век България води непрекъсната борба с Източната Римска империя, за да запази независимостта си. Почти четири десетилетия от тях принадлежат на Самуиловия меч, на военните му умения и на силата на съпротивителния му дух.

Първият сблъсък на Самуил с император Василий II става на 17 август 986 г. в прохода Траянови врата край Ихтиман. Начело на значителна военна сила, византийският император се опитал да овладее силната българска крепост Средец (София), но без да постигне каквото и да е значителен резултат. Връщайки се обратно, той навлязъл в т.нар. Българска клисура (прохода Траянови врата), където попада на засадата, подготвена му от Самуил. Ромеите претърпяват катастрофално

поражение, а самият император едва се спасил, за да не го сполети съдбата на неговия предшественик Никифор Геник.

Пет години били необходими на Василий II, за да се съвземе от спомена и последиците на поражението, като през този период, до 991 г., той е трябвало да преодолява и редица междусобици вътре в империята си.

В периода 991-995 г. император Василий II напразно се опитвал да овладее някои български твърдини в Македония, но бил принуден да напусне този военен театър и да обърне силите си срещу арабите, които отново били нахлули дълбоко в източните територии на империята.

Ако се върнем малко назад в тази част от нашата история, ще видим, че веднага след пленяването на Борис II и семейството му от византийците и триумфа на император Йоан Цимисхий през 971 г. в Константинопол, с което обявил Българската държава за подчинена на Източната Римска империя, в западните български земи, незасегнати от военните походи на Светослав Киевски и на император Йоан II Цимисхий, синовете на управителя на областта Македония комит Никола – Давид, Мойсей, Аарон и Самуил, предприели подготовка за освобождение на завладените от Византия източни български територии. За да се запази държавната и владетелската традиция, братята поставили на овдовелия български трон най-възрастният от тях Давид (971-976). След бягството на Симеон Роман от Константинопол и пристигането му в свободните български земи цар Давид се отказал от престола, оттеглил се в манастир и се замонашил. След смъртта му Българската православна църква го обявила за светец (Асен Чилингиров, „Църквата ‘Св. Герман’ до Преспанското езеро”, Берлин, 2001, с. 65-67).

Църковната традиция пази чак до XIX в. името на българския светец цар Давид, споменавано в Поменика на Зографския манастир заедно с имената на другите български царе, изобразяван на атонски стенописи и в Стематографията на Христофор Жефарович в схизма, заедно с братята Аарон и Мойсей. Същата традиция следват Паусий Хилендарски и авторът на т.нар. Зографска история, като използват нестигнал до нас миней (А. Хилфердинг, „Собранные сочинения”, С. Петер-

бург, 1868, с. 270; Асен Чилингиров, „България, Византия, Русия – изследвания на средновековната култура“, Берлин, 2002).

След вдигане на схизмата върху Българската православна църква от страна на Константинополската патриаршия в 1037-1038 г. гръцката църква подлага на унищожение почти всички достижения на нашата църковна, духовна и национална култура, включително църкви, манастири, църковни и исторически книги, тропари, минеи, икони, евангелия и други паметници на българската древна култура (Е. Голубинский, „История русской церкви“, т. 1, Москва, 1901, 880-881; Асен Чилингиров, „България, Византия...“, Берлин, 2002).

В запазените най-стари ръкописи на руската църковна литература липсват тъкмо листовите от дните, на които са чествани българските светци, откъснати и унищожени от гръцките свещеници през 30-те години на XI век. Отделни листове, съдържащи жития на някои от тези светци, като например на св. Петър, цар Български, Гаврил Лесновски и Проход Пшински, са били запазени единствено на Атон (Йордан Иванов, „Български старини из Македония“). Или основно с този факт можем да си обясним загубването на истината върху събитията на българската история от онези и следващите по-късни периоди. А с това и нерешителността и мълчанието на днешните български историци и на ръководството на Българската православна църква да покажат необходимото мъжество за разкриване на нашия български принос върху собствената ни и върху европейската история.

Войните на цар Самуил с Византия, а също със сърби, унгарци и печенег, продължили почти четири пълни десетилетия. Въпреки някои загубени битки и допуснати сериозни дипломатически грешки, като разрешението, дадено на сина му Гаврил Радомир да се разведе с унгарската принцеса, дъщеря на унгарския крал Стефан (по-късно канонизиран от католическата църква за светец) заради красивата гръцка робиня Ирина, Самуил почти възстановил българското царство до размерите му от времето на Симеон Велики. Изключение прави част от южната ни граница, която минавала по Старопланинския масив на изток от крепостта Средец. За сметка на това България

стъпила стабилно на брега на Адриатическо и на Йонийско море.

* * *

В заключение бих искал да се спра не вече върху съмнителната фактология на българската средновековна (а и на всяка друга от този период) история, а върху два аспекта от философията на тази история.

Първи аспект. Това е изключително бързо протичащ исторически процес през ранното средновековие на българската държавна общност. Така например периода от Аспарух до Крум от около 180 години е на утвърждаване и вътрешни борби, подклаждани от Византия. Повечето от нашите владетели, ако не станели жертва на размирниците, бягали при ромеите и на практика се превръщали в предатели. Стабилизацията настъпва с кан Крум (803 г.) и продължава с неговите наследници до смъртта на св. цар Петър I през 971 г. Отново период от около 170 години. Този период обаче съдържа в себе си две взаимно изключващи се концепции за съдбините на Първата българска дунавска империя: **концепцията „Тангра“** с най-видния ѝ представител кан-ювиги Омуртаг (814-831), е за равна отдалеченост от ромеите и от франките и за създаване (може би като крайна цел) на една средноевропейска империя, значително по-голяма от бъдещата австро-унгарска държава. Това би било държава, която би устояла на византийското влияние, както и временно на домогванията на католическия запад. Нейната бъдеща християнизация вероятно би имала силно реформаторския дух на българските богомили и на другите наши мислители.

Концепцията „Константинопол“ с представители българските князе и царе след княз Борис-Михаил всъщност се реализира и българското царство постепенно „потъва“ във византийската православна цивилизация, отдавна преминала от етапите на подем и зрялост към периода на упадък. По този начин България, лишена от 1000-годишната си цивилизация „Тангра“, възприема не силата, а упадъчния период на модела „Константинопол“ и се „изравнява“ с Византия в загубата на енергия и съпротивителна сила. Така стигаме до турското нашествие и господството на исляма от края на XIII и следващите векове.

Не на забравата

На вниманието на читателите на „Борба“

Редакцията на сп. „Борба“ дължи пояснение към читателите си, че повторното отпечатване в настоящия брой на обзора „Мюнхен 1938 г.“, отпечатан в бр. 3, стр. 4-6 от май т.г. в „Борба“, се дължи не на небрежно отношение от страна на екипа към отпечатаните и отпечатващи се материали, а на изискванията и нуждите на момента, предизвикани от ескалиране на опасните отношения между Русия и Украйна.

Не сме ние тези, които ще поставят на обсъждане въпросите: къде, кога, кой, как и защо е станал причина за възникване на този конфликт и дали зад изнесените видимо причини не се крият други факти и обстоятелства, които остават в задкулисието на световните икономически и политически интереси. Но смятаме, че сме в правото си, най-малкото, да не премълчим, че виждаме в него повтарящи се действия, събития и обстоятелства, известни от преди 76 години, когато дипломатите прибраха папките от водените разговори и преговори в чантите си, а генералните щабове на заинтересуваните страни извадиха оперативните карти за военни действия.

Това е, което ни дава основание да отпечатаме повторно „Мюнхен 1938 г.“, да припомним и заострим вниманието на нашите съотечественици, че България се намира между две тлеещи военни огнища: Русия-Украйна и Сирия-Ливан. Вярно е, че ние не сме част от проблемите нито на единия, нито на другия, но е вярно и това, че ние, с участието си в Европейския съюз и НАТО, сме част от решенията им.

Излишно е да напомним, че в момента Родината ни е в предизборна треска. Че резултатите от парламентарните избори (техният изход) в една наистина демократична, парламентарна държава са в ръцете на суверена – народа, изразени чрез политическите сили, участващи в управлението. Погледнато реално, у нас, в България, след 10 ноември 1989 г. – „дворцовия комунистически преврат“, ние формално се включихме в страните с многопартийни демократични системи. Но така ли е? Фактически ние останахме в зависимост и власт на управляващите до този момент комунистически кадри и тяхната партия, която продължи да инкубира синове, дъщери, внуци и правнуци – разделени на кланове, с непрекъснатите им борби за власт. И резултатите са налице!, както казва ДС полковникът д-р Тодор Ников в книгата си „Плашилото“: „Ако не е Живков, мястото ще заеме внучката му, ако не е Димитър Станишев ще бъде синът му Сергей, ако не е Борис Велчев-старши, ще бъде Борис Велчев-внук, ако не е Иван Пръмов, ще бъде дъщерята и снахата (Мелена Кунева).“

И така, уважаеми читатели на сп. „Борба“, дотогава, докато не бъде прочистен пътят към демокрация чрез изхвърляне на „гнидите“, на „кърлежите“ – минали величия от българския политически живот, който след 45-годишно фактически тоталитарно господство си управлява вече 25 години чрез упражнени в демокрация, така ще бъде!

Мнозина ще възнегодуват с аргумента „Какво общо има кризата Русия-Украйна с българския политически живот?“ Има, скъпи читатели! Има и то се състои в това, че тези т.нар. десни и в преносния, и в буквалния смисъл на думата „леваци“ – вие сте призвани на 5 октомври да дадете съгласието си да продължат ли да ни управляват, или не!

Какъв ще бъде резултатът от разговорите в Минск между президентите на Русия г-н Путин и на Украйна – г-н Порошенко, е рано да се гадае. Изходът от тях, разположен в едно бъдеще неопределено време, е гаранция, че все още дипломатите не са прибрали папките за преговори в чантите си и генералните щабове не са извадили военнооперативните карти!

6 септември 2014 г.

Костов: – Десни били! Пълни леваци!

Мюнхен 1938 г. За да не се повтори Това не трябва да се допуска Прелюдия към голямата война*

1938 – ГОДИНАТА НА ГОЛЯМАТА МИРНА ИЛЮЗИЯ

На 12 март 1938 г. във Виена бе извършен Аншлусът, т.е. мирното присъединяване на Австрия към Третия райх.

Непосредствено след този акт канцлерът Хитлер заяви, че всички области, в което преобладаващият брой на населението са германци, следва да бъдат присъединени към Германия.

В случая той ясно визираше Чехословакия, изкуствената държава, рожба на крайно несправедливата Версайска „мирна“ система от 1919 г. Канцлерът имаше предвид судетските немци, живеещи в тази страна в непосредствена близост на германско-чехословашката граница – около три милиона души.

По това време в Англия министър-председател беше 70-годишният Невил Чембърлейн – консерватор, дошъл на власт с формулировката за „мирно съвместно съжителство“ (коекзистенц) с авторитарните режими и чрез това да се постигне трайно омиротворяване на целия европейски континент.

На 7 и 8 септември Хитлер обяви, че Германия е готова за действие.

Това изявление разтревожи западния свят и преди всичко Англия и Франция. За всеобщо обществено изумление Англия отговори на предизвикателството с питане дали Хитлер ще се съгласи да разговаря лично с Чембърлейн.

След даденото съгласие срещата се състоя в Берхтесгаден на 15 и 16 септември.

Чембърлейн искаше да узнае в какво точно се състоят претенциите на Германия. Оказа се, че става дума за Судетската планинска област. Без колебания Чембърлейн обеща всичко, за което настояваше германският диктатор. Пуска само едноседмичен срок, за да обсъди въпроса с големия си съюзник Франция и да го „уреди“ с малкия си „съюзник“ Чехословакия.

Прословутото Мюнхенско споразумение, 28-29 септември 1938 г., на което се възлагат неоснователни надежди за спасяване на мира. Отляво надясно: Невил Чембърлейн (Великобритания), Едуард Даладие (Франция), канцлерът Хитлер, Мусолини и граф Чано

На 18 септември Чембърлейн се среща с френските министри Даладие и Боне във връзка с чехословашката „криза“: французите заявяват, че са съгласни... за да се „спаси мирът“, въпреки че имат договор за взаимопомощ с Чехословакия.

* Николай Георгиев, „Втората световна война“.

На 19 септември двете велики сили нареджат на Чехословакия незабавно да отстъпи исканите територии. Чехословакското правителство е изумено, то разбира, че страната е предадена от съюзниците си.

На 22 септември в Годесберг, Рейнска област, се състои втора среща между Чембърлейн и Хитлер. Англичанинът ужасен научава, че има ново искане – да бъдат задоволени и териториалните претенции на Полша и Унгария към Чехословакия. Макар възмутен от наглостта, Чембърлейн преглъща и това, за да „се спаси мирът“.

На 24 септември, след консултации с Франция, Англия дава съгласието си за тези нови изисквания.

На 25 септември Чехословакия отхвърля категорично допълнителните изисквания.

В реч на 26 септември Хитлер заявява, че ако до четири дни не бъде изцяло удовлетворен, то на 1 октомври германската армия ще навлезе в Чехословакия. Същия ден се чува и гласът на Мусолини. Ето че и той иска „да спаси мирът“. Предложението му е на 29 септември в Мюнхен да се срещнат ръководителите на Англия, Германия, Италия и Франция, т.е. Чембърлейн, Хитлер, Мусолини и Даладие, придружени от съответните външни министри – лорд Халифакс, фон Рибентроп, граф Чано и Боне.

Историческата среща завършва на 30 септември. Нито веднага след завършването ѝ, нито някога след това ще бъде публикуван някакъв протокол, осведомяващ за хода ѝ. Причината е, че такъв протокол въобще не е бил воден.

Що се отнася до Чехословакия, чиято съдба се решава, никой от съюзниците ѝ не сметна за нужно поне да ѝ даде някакво обяснение.

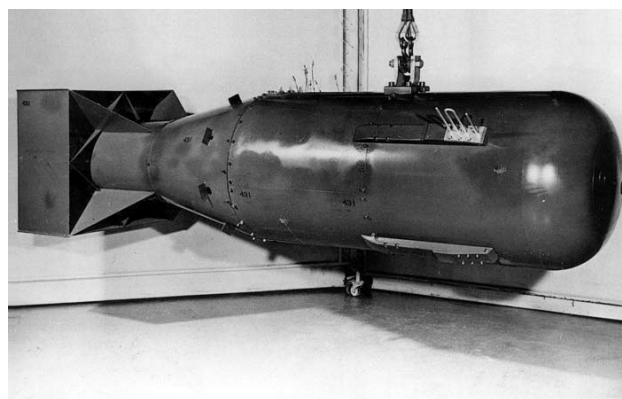
Когато Чембърлейн се завърна в Англия, той бе посрещнат на Лондонското летище с възторжени възгласи. На следния ден вестниците разпространиха снимка, на която той размахва към хартия и вика към акламиращата го тълпа: „Peace“ („Мир“). Парчето хартия бе споразумение с подписите на Хитлер и Мусолини, което трябваше да осигури... „мир за нашето поколение“.

На 1 октомври германските войски окупираха Судетската област.

Сам след 5 месеца германските армии нахлуха през новите незащитени граници и окупираха цялата територия на Чехословакия.

Годината на Голямата мирна илюзия завърши.

Помекоха годините на Голямата война – 1939-1945.

Атомната бомба „Литъл бой“ („Малчуганът“)

Медиите
коментират

Кой носи вината за конфликта? Безпосрно, този, който го предизвиква!

В. „Труд“

Президентът на Украйна съживи надеждите за примирие днес, докато Русия, от една страна, и САЩ и Великобритания, от друга, се обвиниха взаимно за ескалацията на напрежението в страната, съобщи АФП.

Петро Порошенко разговаря със западни лидери, събрали се за срещата на върха на

НАТО в уелския град Нюпорт. Украинският президент изрази надежда за подписването днес на договор за „постепенното въвеждане на мирен план в Украйна“.

Ден по-рано и след телефонен разговор с руския президент Владимир Путин, Порошенко нареди на армията си да спре бойните

действия. Вчера и проруските опълченци заявиха готовност да сложат оръжие, ако се подпише предлаганият от Кремъл мирен план.

Той се състои от седем точки и бе обявен от Путин. Въпреки плана британският премиер Дейвид Камерън и президентът на САЩ Барак Обама заявиха в статия за вчерашния брой на „Таймс“, че Русия е

потъпкала правилата в украинската криза.

В отговор руският външен министър Сергей Лавров повтори, че Русия не участва по никакъв начин във военния конфликт и обвини на свой ред САЩ, че подкопават усилията за мир, като подкрепят „милитаристичните партии“ в Киев. Лавров допълни, че Вашингтон е „опиянен от антируската реторика“.

Междувременно вчера избухнаха боеве край важното азовско пристанище Мариупол.

Български възвод пък ще участва от 15 до 26 септември в планирано военно учение на НАТО в Западна Украйна, заедно с военни от САЩ, Канада, Германия, Великобритания, Молдова и други.

Панайот Ангареv

Български войски ще участват в учение в Западна Украйна

България и още 12 държави, сред които и САЩ, ще се включат в учение в Западна Украйна. Маневрите са планирани отдавна между НАТО и Украйна, но ще се състоят на фона на въоръжения конфликт между украинската армия и проруските бунтовници в източната част на страната. За маневрите съобщи полското министерство на отбраната, цитирано от световните агенции. Учението „Бърз тризъбец 14“ ще се проведе на полигон близо до град Лвов от 13 до 26 септември.

Участие ще вземат и войски от Украйна, Полша, Румъния, Молдова, Испания, Естония, Великобритания, Германия, Литва и Норвегия. Всички учения, планирани между Украйна и НАТО през тази година в стра-

ната, ще се състоят, заяви в сряда пред „Укринформ“ представителят на Украйна в НАТО Игор Долгов.

Информацията за предстоящите маневри съвпадна със съобщенията за влизането на нови кораби на НАТО в Черно море. Вчера се очакваше през Босфора да преминат американският „Росс“ и френската фрегата „Командан Биро“. Испанска и канадска фрегата трябва да навлязат на 6 септември. Според международното законодателство военни кораби на страни, които нямат излаз към Черно море, могат да се намират в акваторията му не повече от 21 дни. От 16 август там се намира разузнавателният кораб на Военноморските сили на Франция „Дюпу де Лом“.

Британският премиер сравни руския президент с Хитлер

Руският президент Владимир Путин обяви вчера, че е съгласувал с украинския си колега Петро Порошенко план от седем условия, които ще помогнат за прекратяване на сраженията и за стабилизирането на Югоизточна Украйна, съобщиха световните медии. **Путин дори допусна, че украинските власти и опълчението могат да постигнат окончателно споразумение за примирие в рамките на утрешната среща на контактната група в Минск.** Първата точка от плана съдържа условие за прекратяване на „активните офанзивни действия на украинските сили и на въоръжените формирования в Югоизточна Украйна“. Планът предвижда още изтегляне на украинските сили на отдалечено разстояние от населените места, така че артилерийският обстрел да е невъзможен. Третото условие е наличието на пълно и безпристрастно международно наблюдение за спазване на примирието, четвъртото – да не се използват военни самолети срещу цивилното население и населените места в зоната на конфликта. Петото условие предвижда размяна на

пленници без предварителни условия. Шестото – отваряне на хуманитарни коридори за движението на бежанци и хуманитарна помощ, а седмото – допускане на екипи от инженери за възстановяване на унищожената инфраструктура.

Самопровъзгласената Донецка народна република(ДНР) съобщи, че никой не е съгласувал с тях евентуално спиране на сраженията.

Премиерът на Великобритания Дейвид Камерън предупреди европейските лидери, че да се преговаря с Владимир Путин по отношение на Украйна е също толкова погрешно, колкото е било да се преговаря с Адолф Хитлер в навечерието на Втората световна война, събщи в. „Гардиън“. По време на разгорещен дебат относно украинската криза, проведен на закрити врати в Брюксел, британският премиер е заявил, че Путин трябва да бъде спрян, за да не превземе цяла Украйна. **От „Даунингстрийٹ“ отказаха да потвърдят думите на Камерън, но и не оспориха твърденията на „Гардиън“.**

Състояние на невъзвратимост – произвол на уродливостта!

Според едно експертно гледище достойните и качествени българи сега са повече само от подлежащите на регистрация засегнати от процесни душевни заболявания.

Останалата голяма част от нацията ни е в два големи дяла: единият е на примитивните или допосредствени интелектуално лица – нравствено „импотентни“, а другият – на класическите психопати – хатакеропати.

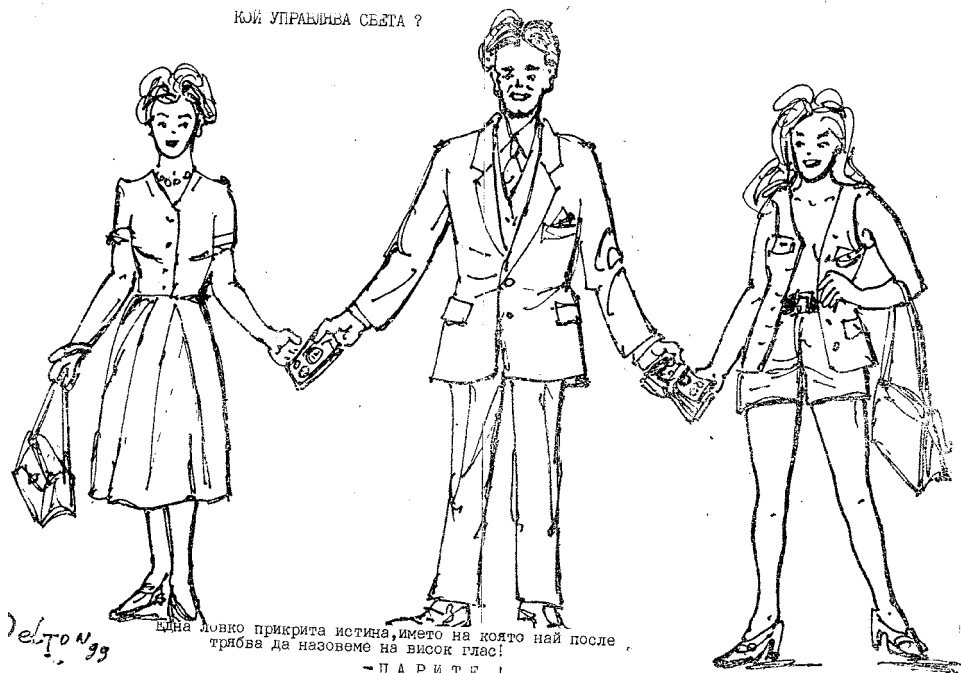
Според същото гледище „властващите“, „имащите“ в България са именно от последните две категории.

Резултатът е от събитията след 9 септември 1944 г., когато бе ликвидиран интелектуалният елит на страната и се създаде пряка възможност за налагане волята на индивиди от споменатите по-горе две категории. Последните факти показват, че „идеалите“ на комунизма и социализма са били само фалшивата „дреха“ на новите властващи и единственият им стимул е бил тяхната алчност.

Днес преименуваните комунисти са ежечасно доказателство за тази алчност.

Единствен пример е достатъчен: сегашният президент Плевнелиев е бил дълги години, както и баща му, номенклатурчик. Продължилата и продължаваща, всъщност неограничена, власт на бившите

КОЙ УПРАВЛЯВА СЪЕТА ?

Една ловко прикрита истина, името на която най после трябва да назовем на висок глас!
- П А Р И Т Е !

комунисти след 10 ноември 1989 г. му дадоха закрилата да върши недостъпни за почтените хора „манипулации“, чрез които бързо се осъществява като новобогаташ-милионер с имоти в страната и в чужбина. Сега си е сам определил заплата от 5000 лева месечно – в пъти по-голяма от невзрачната пенсия на мнозинството стари хора, живеещи почтено с надежда и вяра „в доброто“...

Разследващият журналист Григор Лалов доказва в своите книги, че всички новобогаташи и най-големи престъп-

ници тук и сега са с комунистически генезис... Пътят към властта и добруването е затворен за достойните българи дори с помощта на западни покровители!

Произволът на уродливите е неограничено безконтролен. Основания за някакъв оптимизъм аз не виждам. Капитализмът не е демокрация, а властване на международна престъпна олигархия. Съвременните властващи тук и по света стимулират най-лошите човешки качества и унищожават нормалната нравственост!

Това е нескритата истина!

Делтон

Delton
(Delton)

„Что делать?“

Дъхът ни гасне в нищета.
Духът витае в самота.
А терзания се дават
в безмълвни страсти по света.

Той, що комунизмът стори,
с капитала уж се бори,
празноглави атеисти
станаха капиталисти.

Тъпчат ни като мишлета
със смехотворни клишета.
Нарои се сган проклета,
чакаща ритник, братлета.

Дайте нови милиони –
не във долари зелени,
а човешки легиони
с топли сърца, извисени...

С референдуми не става.
Нужни са водачи умни,
честни, твърди, неподкупни...
И за подвизи безумни!

С вяра, с устрем, с дух възроден –
другото е “лай – лайкучка”.
Революция в главата
ще е водеща в борбата.

22 март 2014 г.

Ангел Граматиков

За катастрофата в здравеопазването

Катастрофата в българското здравеопазване не е изолирано явление.

Тя върви ръка за ръка с цялостната дезорганизация на живота в държавата ни.

Катастрофите в политиката и демографията са кръвно свързани с провала в здравеопазването. Ще посоча само важните факти и предпоставки за това. Всички се надявахме неблагоприятията, нарушенията и тежките финансови недоимъци от времето на социалистическото здравеопазване да бъдат забравени. За съжаление обаче в хода на тежкия криминален преход нещата се влошиха, въпреки нееднократното увеличение на парите за здравеопазване. Показахме на света, че не можем да упражняваме никакъв контрол върху изразходването на тези средства. Те никога не достигат и е необходимо постоянно да бъдат увеличавани според практиката на целия цивилизован свят.

Какво да кажем за последните 25 години, през които министър на здравеопазването, изкарал двугодишен мандат на поста си, се смяташе за отличник. В последно време министрите на здравеопазването упражняват властта си от няколко месеца до една година. Дали не трябваше да им напомним, че има сериозна специалност, изучавана в медицинските университети в целия свят, наречена „социална медицина“. В България към понятието „социална хигиена“ се добавяше и понятието „организация на здравеопазването“. При това положение става ясен абсолютният отказ от реформа. Къде останаха обещанията на управляващите, че промените, които правят, ще доведат до качествено здравеопазване. С тия промени всички пациенти от цялата страна щяха да имат постоянен достъп до качествено болнично лечение. Успоредно с това те ни обещаваха в болниците да се измени и начинът на финансиране на медицинските услуги. Също така обещаваха ликвидирване на порочната практика за заплащане на услуги „под масата“. И вместо изпълнение на обещанията ни поднесоха поредния фарс, който се разигра от правителство и парламент в последните дни от съществуването им. За пореден път запълниха дупката в бюджета на здравната каса, като отново ще изчезнат милионите левове и отново ще чакаме да се реформираме. Дали пък не трябва да им благодарим за великодушието, с което се грижат за здравето на българския народ. По-добре ще е да ги попитаме докога ще имитират дейности и докога ще отлагат радикалната операция за спасяване на родното ни здравеопазване. Нима българският гражданин, който от години е вече гражданин на Обединена Европа, не заслужава осигуряването си с двадесет и четири часов прием при спешно състояние или не заслужава наличието на лекари в българските болници с основен трудов договор по съответните специалности. А какво да кажем за младите лекари, които с нетърпение чакат да сложат дипломата в джоба си и да закупят едноръчен билен за терминал 2 на летище София.

Заслужава внимание и безотговорното говорене на досега управляващите за проблемите, свързани с профилактиката на болестите и промоцията на здраве. В това направление нещата са още по-зле. Всички знаем, че например подсистемата на РЗИ, която на местно ниво трябва да подпомага управляващите в правенето на здравна политика, меко казано са в безтегловно състояние и без компас. В дълги професионални разговори с техни служители останах безкрайно учуден от факта, че една част от тях си представя здравната промоция като промоция на „ново БМВ“ или промоция на „ново облекло“. Дали пък „калинките“ в държавната администрация се размножават свръхмерно и летят необезпокоявани във въздушното пространство на общественото здраве. Неслучайно директорът на болница „Пирогов“ проф. Миланов на 10 август сподели пред водещата в

предаване по Нова телевизия следното: „Уверявам Ви, че при назначаването на ръководни кадри в здравеопазването се прилага жесток и тотален натиск...” Едва ли има някой, който да не споделя мнението на проф. Миланов. За това нека да си позволим препоръката към следващите управляващи да имат вярата, че са в състояние да изпълнят мисията за подобряване състоянието на българското здравеопазване. Да правят стойностна здравна политика, изхождайки само и единствено от обективните реалности. Да забравят личните си интереси и да не бягат от допира с обикновеното. Да бъдат „факири” в организацията на дейностите на лекарите и неотстъпчиви в защита на принципите, гадени ни още от Хипократ. Да не забравят за възможностите на европейските стандарти. Ние много добре знаем, че за реструктурирането на здравната система у нас ще са нужни поне две години. Дотогава им даваме последен кредит на доверие.

*Д-р Богомил Лазаров – член-наблюдател
на Българската академия на науките и изкуствата,
специалност социална медицина*

Факти

Истината трябва да се знае

През март т.г. в бр. 2 на сп. „Борба” беше отпечатана лекцията на проф. Димитър Колев „Н. В. цар Борис III”, прочетена от него на събрание, организирано от възпитаниците на завършилите Военните на Н. В. училища.

В тази лекция бе отделено подобаващо внимание на заслугите на цар Борис III за спасяване от смърт на 50 хиляди български евреи през Втората световна война, които е трябвало да бъдат експулсирани от пределите на България и изпратени за умъртвяване в лагерите на смъртта, създадени от нацистите в Германия.

Тази негова заслуга, явно по политически съображения, бе поставена под въпросителна и злонамерено отричана от известни леви кръгове сред еврейската общност в Израел и България.

Ето какво казва по този повод писателят Самуел Аргити в интервю с журналистката Ема Иванова.

Самуел Аргити е роден в София през 1935 г. Семейството му емигрира в Израел през 1949 г. Голяма част от живота си посвещава на популяризирането на героизма на българския народ, спасил своята еврейска общност. Автор на книгите „Човекът, който изигра Хитлер: цар Борис III – гонител или приятел на българските евреи” и „Спомени от годините на Холокоста – 1940-1943”. Носител на „Златна лаврова клонка” на външното ни министерство за популяризирането на положителния образ на България в Израел.

– Господин Аргити, за втори път тази година сте в България. По каква причина?

– Дойдох по повод 70 години от смъртта на цар Борис III, да поднеса цветя на 28 август на него и на съпругата му царица Йоанна. Аз съм евреин и естествено ме интересува еврейският въпрос. В това се крие интересът ми към личността на Борис III. В последното издание на книгата ми „Човекът, който изигра Хитлер”, правя баланс на дейността му за цяла България. С началото на Втората световна война той се интересува единствено как да спаси страната си. Затова сме свидетели на три уникални неща за съюзник на Хитлер: България не скъсва отношенията със СССР, не праща никакви войски на Източния фронт и не допуска нито един български евреин да попадне в

лагерите на смъртта. Тоест, ваякът на войната не е минал през България, както през други страни. Борис е изключителен гържавник и миролюбив цар. Когато Мусолини му предлага да нападнат тайно Гърция, цар Борис отказва, въпреки възможността за отмъщение за геноцида в Южна България. Той е видял ужасите в Първата световна война на сръбския фронт. Дори Хитлер го е оценявал като голям гържавник. Германците са искали Борис да бъде техен посредник със Запада.

Народът обича царя, но новата власт след 9 септември го очерня. Единственото, за което му се повдига обвинение, е депортирането на евреите от новите земи.

– Така ли е според вас?

– Македония и Беломорието са превзети от Вермахта. След навлизането в Добруджа българската войска дава на местните евреи българско поданство. Затова през 1943 г., когато се взема решение 20 хиляди евреи от новите земи да бъдат предадени на германците, това не се отнася до Добруджа. България обаче не е имала такава власт в Македония и Беломорието.

– Израел е признал заслуги за спасяване на евреите на 24 356 неевреи от цяла Европа, сред тях са само 20 българи. Защо толкова малко?

Молба за признаване се подава от спасен евреин до „Яд Вашем“ в Йерусалим, където проверяват фактите. Истината е, че в израел спасените български евреи не са подали достатъчно молби. Това е ирония на съдбата. От „Яд Вашем“ винаги намират кусури. Преди 6 години подадох молба за даване на заслуги на Лиляна Василева Паница. След 2 години умуване я отхвърлиха с твърдението, че била от широкия кръг българи, подпомагали евреите.

– Българите са спасили 50 хиляди от своите евреи. Това не се ли знае в Израел?

– Евреите са спасени кардинално от цар Борис III. Има известни кръгове вляво в България и в Израел, които не искат това да се знае. Ако Лиляна Паница имаше партийна книжка, на нейно име щеше да има площад в София и в Тел Авив. Една част от историците ви не работят в полза на България. Посланиците ви нямат исторически материал, за да обяснят това, което е познато като българското чудо. Не се говори за спасяването на българските евреи, защото трябва да се спомене името на цар Борис III. Това е обяснението. Аз лично съм министерство на пропагандата от един човек. В последните години убедих общественото мнение, че българските евреи сме спасени от царя и днес по улиците в Израел ще ви кажат името на спасителя ни – Борис III. Има малко евреи от български произход с промит от пропагандата мозък, които продължават да твърдят, че спасител е някой от вече познатите варианти: Тодор Живков, българският народ, Димитър Пешев, митрополит Стефан. Сега в България издигат нов кумир – партизанката Вълка Горанова.

– Защо сте убеден, че Борис III е истинският спасител на българските евреи?

– Евреите са спасени от този, който може да направи това, а не от хора, които искат. Да, 80-90% от българите поддържат евреите, но можеха ли да направят нещо? Изпълнителната власт ги спаси, като се противопостави на германците. Другите власти или не съществуваха, или не можеха. А кой е изпълнителната власт? От кого получаваха заповедите си полицията и войската? От цар Борис III

Д-р Иван Орешков

Македония през погледа на историята

В Скопие са увековечени героите на Македония

Социалистическа федеративна република Югославия се разпада през 1991 г. На 8 септември федерираната дотогава в Югославия Социалистическа република Македония се обявява за самостоятелна държава с име Република Македония (РМ). Срещу това име се обявява решително Гърция. Тя налага на Европейския съюз (26 юни 1992 г.) решението новата държава да бъде означена с името Бивша югославска република Македония.

От IX век в Охрид св. Климент и св. Наум са просветителите и учителите, които подготвят стотици ученици да изписват първите жития и богослужебни книги на азбуката кирилица. Западна Македония е огнището на българската книжовност, християнска духовност и култура. До 1912 г. българите във Вардарска, Егейска и Пиринска Македония са под османско робство. Букурещкият мирен договор (1913 г.) отрежда на Вардарска Македония (ВМ) да бъде под сръбска, а Егейска – под гръцка власт. В тези изконни български земи българите са изолирани от сънародниците си в България заради геостратегически и военнополитически цели на двете съседки, поддържани от великите сили.

След Сръбско-българската война проф. Стоян Новакович е загрижен за бъдещата Велика Сърбия и предлага македонските българи да бъдат привлечени. За целта Новакович предписва те да бъдат обявени за „македонци“, а разговорната им реч – за „македонски език“. Той препоръчва на младежите, които приемат македонско национално съзнание, да се дават стипендии в сръбски учебни заведения и поощрения.

От октомври 1915 г. до септември 1918 г. български войски се сражават за освобождението на Вардарска Македония от сръбска власт и я отбраняват от войските на коалицията Антантата. България след Ньойския диктат (1919 г.) е в обкръжение от държавите победителки.

Замисленото от цар Борис и кралят на Югославия Александър сближение и уреждане на спорните въпроси между двете страни, които се

подготвя при топлия прием на краля в България, пропага месец по-късно поради убийството на крал Александър в Марсулия (9 октомври 1934 г.) от Владо Черноземски, член на ВМРО.

Югославските комунисти на пленум в Сплит (1935 г.) решават да засият мерките, с които да принудят българите във ВМ да изоставят българското си народностно съзнание.

На 15 юли 1935 г. в Москва Йосиф Сталин нарежда на председателя на Коминтерна Георги Димитров, който води заседанието на коминтерновци, да обявят българите във Вардарска, Егейска и Пиринска Македония за „македонци“, речта им – „македонски език“. Целта е да възникне подбуждана от местни комунисти революция на „македоноезичните“ на трите монархии.

До април 1941 г. във ВМ голямото мнозинство граждани палят българското национално съзнание. Горещото посрещане на българските войски (1941 г.) доказва това. Наборниците („македончета“) постъпват на служба в дошлите от вътрешността на България войсковы части, които се устройват на гарнизонна служба. От семейства на македонски българи не излизат партизани, при все че има комунисти. От април 1941 г. до август 1944 г. малки сръбско-албански партизански групи извършват няколко слаби акции. Българските войски осигуряват мира и стопанската дейност при военновременни условия. Учениците водят редовни учебни занятия и бързо се отучват от сърбизмите на преподавания сръбски език със 7 склонения.

Югославските комунисти, по указания от Москва, обсъждат (1941-1944) бъдещето на ВМ. На втората сесия на АВНОЮ (29-30 ноември 1943 г.) в Яйце (Босна), КПЮ решава Югославия да бъде федеративна държава. На първото си заседание (2 август 1944 г.) АСНОМ (Антифашистко събрание на народно освобождение на Македония) приема за постоянна задача да бъдат налагани на българоезичните граждани с всички средства убеждение, че са „македонци по народност“, че езикът им е „македонски“ и че

нямат родство с бившите окупатори българите (татари). Това е „догмата“ на македонския идентитет.

От ноември 1945 г. ВМ е наречена Народна република Македония (НРМ), а от 1963 г. – Социалистическа федеративна република Македония (СФРМ).

Вардарска Македония е от 1913 до 1941 г. под сръбска власт. Западните краища от нея са от 1941 до 1943 г. под италианска власт. Цялата област е от април 1941 г. до октомври 1944 г. окупирана територия на Третия райх. От 8 септември 1944 г. до ноември същата година войните на Четвърта българска армия водят тежки сражения с парашутисти и самолети бомбардировачи срещу Егейската армия на Вермахта, която напуска Гърция.

След 1913, 1918 и 1944 г. над 480 хиляди македонски българи се преселват в България. Това доказва, че българските войски са били пазители на гражданите. Най-изявилите се македонски българи знаят, че сръбските власти ще извършат произволи, затова отиват при родствениците си.

Йосиф Тито издейства чрез Сталин нареждане Х пленум на ЦК на БРП(к) (9-10 август 1946 г.) да нареди извършване на преброяване на гражданите в Пиринския край. Всичките 270 хиляди души са записани „македонци“ по народност, въпреки че в личните им документи и на низходящите им предци пише „народност българин“. Преброените не желаят да бъдат записани македонци. Стотици противопоставили се и станали партизани са убити или изпратени в затвори и лагери. Историческите събития от септември 1944 г. във федерирана от Югославия Народна република Македония и в Народна република България са сходни. Всемогъщият Сталин цени високо Йосиф Тито, а подценява Георги Димитров и другите български комунисти, които безропотно отрождат българите в Пиринска Македония. Неочаквано през март 1948 г. Сталин нарежда на функционерите в Коминформбюро да прекъснат отношенията си с Югославската комунистическа партия, а той обявява Тито за ренегат.

Македонците целят да изключат езиково, културно и духовно македонските българи от сънародниците им в България, протакат и отлагат строежа на икономически необходимите железопътни линии и магистрали между РМ и

РБ (коридор 8). Те пропагандират в страната и в чужбина македонистката измама, както и омраза към българите и България. В Пиринската област македонистите поддържат с пари и агитация нелегалната ОМО „Илинден“ (нейни членове са под 1% от гражданите на областта). Постапената задача е тя да действа като „нета колона“.

РМ възниква при разпада на югославската федерация, съставена от формално самостоятелни държавни единици под егидата на Сърбия. В изкуствения конгломерат от различаващи се по народност, език и история републики най-самобитна е тази на повардариецо – люлката на българо-славянската писменост. **РМ възниква не като националноосвободително дело, извършено от мнозинството граждани със съзнание, че са македонци, а не българи, както и от хилядите родственици, които, изоставяйки имотите, спасяват живота си в България.**

Днес помакедончените са нащрек, защото местни и сръбски агенти следят гали винаги и навсякъде доказват, че са македонци. Държавниците на РМ запазват установеното от Титово време административно устройство и полиция (УДБА). Все повече албанци се заселват на изконни македонски земи и заемат служби в икономиката и управлението. Гражданите на РМ слушат предимно сръбските радиа и гледат сръбските телевизии. Все по-гдулично е победението и отношението на управниците на РМ към България.

В РМ има малко общественици и политици, които съзнават, че с противобългарска политика и упорство за „македонска идентичност“ не ще осигурят национален статут на гражданите и международна сигурност за държавата. България е за „македонците“ в РМ „национален политически магнит“. Тя е голямата сестра покровител.

Днешните държавници на РМ не признават, че срещу стотици хиляди македонски граждани с българско национално съзнание са извършени и се извършват все още престъпления.

Нацистката и болшевишката идеология са осъдени от демократичните държави. Македонистите обаче упорито държат на абсурдната си теза. Македонистката идея има двойствена природа: *идея за югославянско превъзходство* (подобно на „великосръбската“) и *революционен противобългарски порив*. Във Вардарска македо-

ния милион граждани са въведени в заблудата, че македонската им народност се проявява през XX век. Представата за македонска националност у македонските българи, които са понесли жестоки изпитания и са дали много жертви през XX век, скоро ще остане като минало на мрачни изпитания, наложени от чужда и коварна военнополитическа сила, употребила и изтощила техните способности. Македонските българи очакват с надежда справедливо отношение, уважение и истинска свобода. Уви, от 1945 г. конституциите на РМ не признават наличието на българи в Повардарие.

Тежка е участието и на македонските българи в Егейска Македония. С административна принуда, убийства и асимилация в течение на повече от век малкото останали българи не смеят да загатнат за българския си произход. Управниците на Гърция не позволяват дори и македонистката идея. През 1941-1944 г. областта е окупирана от Вермахта. Местните гръцки власти клеветят българите пред окупаторите, а те ги репресират. Гърция от повече от век генационализира и асимилира българите.

През 2013 г. премиерът на РМ Никола Груевски заявява: *„Македонският идентитет – изразен в езика, националността и името на държавата, е неотменим“*. Президентът Георге Иванов на 12 май 2013 г., в интервю за Македонската информационна агенция, заявява: *„Въпросът за името може да се реши само ако не докосва идентитетът“*. Той е преизбран през април 2014 г. и отново поддържа същото становище. В опит да докаже македонски идентитет, през март Скопие издава преведено на македонски и словашки „Проглас към евангелието“ на Константин-Кирил Филосов, ознаменувано тържествено в черквата „Св. София“ в Охрид, на което присъстват: президентът Георге Иванов, министърът на културата и посланикът на Словакия Мартин Безак. Той по канона на дипломатията изрича: *„Може би няма други два народа като македонския и словашкия... с такава културно-духовна свързаност...“?!*

Идентитет е понятие с латински корен, което се употребява във френския, английския и гр. езици. То означава: подобие между две и повече неща (обекти). Македонистите го употребяват с надежда да „докажат“, че има пълно съответствие между *македонистичната идея* (народност – „македонци“, език – „македонски“)

и името на държавата *Македония*. Бележитите герои на Македония, на които са издигнати статуи в Скопие, са безспорно идентични българи, което те приживе са заявили и написали.

В Македония, Тракия, Мизия и Добруджа повече от хилядолетие звучи българска реч.

Българският език е единствен между славяногласните езици без падежи. Българи от цяла Македония участват като доброволци в Балканските войни и в Първата световна война в състава на българската войска. От 1941 до 1944 г. младежите от ВМ служат в местните гарнизони на българската войска. Те не се бунтуват. След като българските войски в тежки сражения прогонват войските на окупатора, във ВМ сръбски комунисти от УДБА избиват македонски българи, служили в местните български гарнизони. Младши войници от ВМ на служба в гарнизони в предвоенните предели на България, въпреки нежеланието им, са принудително върнати в областта (изискани са от титовистите). Много от тях са убити или са „превъзпитавани“ в лагера „Голи оток“.

Издигнатите паметници („музей на открито“) в Скопие на заслужили борци за освобождение на македонските земи са похвално културно дело, замислено от държавниците на РМ след 1991 г. Единствен паметникът на Александър Велики не е единосъщен (*идентичен*) с другите паметници. Прославеният Александър няма установен племенен произход. Историята е категорична: *„през древните времена няма македонски народ и не звучи македонска реч“*. Паметникът на Александър Велики е възпоменание за робовладелската държава Македония. От 168 г. пр. н. е. земите на Вардарска Македония са подвластни на Римската империя, а от 476 г. – на Византия. Македония е преходно населявана от племената готи, келти и др. След пети век във Вардарска Македония се заселват славяни и древните българи на кан Кубер и кан Аспарух. Те и местните траки са родовете (генетичните) племена от сродяването, на които произлиза народността *българи*.

Идеята за „македонска идентичност“, предписана от коминтерновци, е обречена. Днешните граждани на Вардарска Македония (българогласни и албаногласни) имат пълното основание да се гордеят с историята си. Техните предци през 1903 г. водиха епичната Илинденска борба за освобождение от османско робство.

Хронология на забележителни дати

Когато говорим за забележителни дати не само за Европа, но и за целия демократичен свят, задължени сме да започнем с името на Роберт Шуман, който е бил министър на външните работи на Франция. Този забележителен човек на **9 май 1950 г.** произнася своята историческа реч, вдъхновена от Жан Моне, който предлага великите европейски сили Франция и Германия да обединят своите развити за това време индустрии за въглища и стомана. Не може да има и най-малко съмнение, че тези индустрии са от изключително значение не само за Европа, но и за целия демократичен свят, които обезпечават поминъка и благополучието на своите народи. В основата на това лежи, че една обединена Европа след Втората световна война трябва да донесе един траен мир за континента. На **18 април 1941 г.** в Париж Франция, Германия, Италия, Белгия, Люксембург и Холандия подписват договора за Европейската общност за въглища и стомана, който влиза в сила на **10 август 1952 г.** Следват други договори. На 25 март 1957 г. посочените по-горе държави подписват договор за европейска икономическа общност и европейска общност за атомна енергия. През **1965 г. на 8 април** в Брюксел се подписва Договор за сливане на трите общности – Европейската икономическа общност (известна като ЕИО), Европейската общност за въглища и стомана (ЕОВС) и Европейската общност за атомна енергия (ЕОАР). През **1973 г. от 1 януари** Европейската общност се разширява с нови членове, като се присъединяват Ирландия, Великобритания и Дания. Броят на членовете на Европейската общност върви напред и от **1 януари 1981 г.** нашата съседка Гърция става десетият член на ЕО. В договора от **1986 г.** се внасят изменения, като е подписан Единният европейски акт, с който се полага основата на единния европейски пазар. С присъединяването на Испания и Португалия членките на Европейския съюз стават 12. Развитието на ЕС върви стремглаво напред, което показва, че на **10 юни 1990 г.** се подписва Шенгенското споразумение, с което се премахва граничният контрол в ЕО. Тук ще спомена, че Германия отново е обединена и източната ѝ част е присъединена към Общността. С договора от Маастрихт, който е подписан на **7 февруари 1992 г.**, се създава Европейски съюз (ЕС). Определя се график за изграждане на икономически и валутен съюз, като се посочват критериите, на които трябва да отговарят държавите членки, за да приемат единната валута. Дейността на ЕС се насочва за разширяване на Изток, като през декември 1992 г. се подписват първите европейски споразумения със страните от източния блок – Полша, Унгария и Чехословакия. От **1 януари 1993 г.** единният европейски пазар започва да действа. 1995 г. е забележителна с това, че границите на рамките на съюза падат, като същевременно към съюза от 1 януари се присъединяват Австрия, Финландия и Швеция. Тук трябва да се отбележи едно епохално събитие – членовете на ЕС на основание Шенгенското споразумение не се нуждаят от задграничните си паспорти, когато предприемат пътувания до съседни страни.

На **2 октомври 1997 г.** е подписан договорът в Амстердам, в който се внасят поправки в Римските договори. Шенгенското споразумение, с което се отварят вътрешните граници, преминава към структурите на Общността. През 1999 г. се ражда общата валута – Евро. И единадесет страни, които са членки на ЕС, влизат в третата фаза на Валутния съюз, като приемат единната парична единица. Две години по-късно се присъединява и Гърция, като Швеция, Великобритания и Дания не приемат еврото.

С договора от **26 февруари 2001 г.**, известен като договорът от Ница, се определят принципите и методите за промяна на институционалната система на Съюза, което става след неговото разширяване. Този договор влиза в сила от **1 февруари 2003 г.** Възходът на ЕС продължава, като от **1 януари 2002 г.** се въвеждат банкноти и монети евро, които заместват националните валути в 12 държави – членки на ЕС. А две години по-късно – на **1 май 2004 г.**, към ЕС се присъединяват десет нови страни, а именно: Кипър, Чехия, Естония, Унгария, Латвия, Литва, малта, Полша, Словакия и Словения. На **29 октомври 2004 г.** държавните и правителствените ръководители на държавите – членки на ЕС, подписват договор за конституция на европа. През следващата 2005 г. България и Румъния подписват договор за присъединяване към ЕС.

На **1 януари 2007 г.** ЕС наброява 27 държави членки. Кой са символите на Европейския съюз, който наброява над 500 милиона души – всички те работят заедно в мир и благоденствие.

Флагът на ЕС е син с 12 жълти звезди, подредени в кръг. Европейският химн е „Одата на радостта“ от Деветата симфония на Лудвиг ван Бетовен. А мотото на ЕС е „Обединени в разнообразието“. **9 май** е Денят на Европейския съюз. И тази дата не е избрана случайно. Защото на **9 май 1950 г.** Роберт Шуман, дал цялата си енергия и живот за обединението на европейските народи, е постигнал благородната си цел и приживе изгради неувяхващ паметник.

(Използван е източник за написването на този материал – брошура на ЕС, издадена в България.)

Николай Начев

България коментира

ГЛОБАЛНА КРИЗА НА ЗАЕТОСТТА ЗАПЛАШВА СВЕТА

*600 милиона нови работни места
трябва да бъдат създадени до 2030 г., предупреждава
Световната банка*

Светът е изправен пред глобална криза на заетостта, предупреждава Световната банка в свой доклад, цитиран от агенциите. В документа се посочва, че трябва да бъдат създадени 600 милиона нови работни места до 2030 г., за да се отговори на увеличаването на населението в глобален мащаб. Безработните в момента са над 100 милиона души.

„От доклада става ясно, че има недостиг на работни места“, казва Найджъл Туос от Световната банка. Той предупреждава също, че макар развиващите се държави като Бразилия, Китай и Южна Африка да създават повече работни места, неравенството в заплащането и доходите продължава да се задълбочава в много от държавите от Г-20. Според доклада въпреки скромното икономическо възстановяване в периода 2013 г. и 2014 г. не се очаква сериозен икономически растеж в обозримо бъдеще, тъй като слабият пазар на труда ограничава потреблението и инвестициите. „С магическа пръчка не може да се реши кризата на заетостта нито в развиващите се, нито в развитите икономики“, категоричен е експертът Найджъл Туос. Според него създаването на достатъчно работни места, отговарящо на увеличаващото се световно население, изисква „правителствен подход, разпределен между различни министерства, както и пряко активно участие на частния сектор“.

300 ЛЕКАРИ ИЗЧЕЗВАТ НА ГОДИНА

Три хиляди лекари са напуснали страната само за 6 години в търсене на препитание в чужбина. Това сочи най-новото изследване по темата на Българския лекарски съюз. Пикът на напускане на медици е бил през 2011 г., когато са заминали 507 лекари.

Нови 17 родни медици са напуснали още през първите две седмици на 2014 г. „След нас няма смяна, няма нови колеги, а трябва да постъпят, да се обучат“, алармира д-р Валерия Вълчева, неонатолог в АГ болницата на Видин.

500 000 БЪЛГАРИ ЩЕ БЯГАТ НАВЪН

Близо половин милион българи в трудоспособна възраст искат да емигрират, показва проучване на БАН. Потенциалните емигранти са на възраст между 15 и 65 години. Германия е на първо място по желана дестинация за българите, следвана от Испания.

По-високият стандарт на живот в чужбина е причината за 90% от сънародниците ни да искат да напуснат България.

ЩЕ УМРЕМ, НО В ЧУЖБИНА

Силвия Прибиловска

С всяка изминала година все повече българи бягат навън от родината си. Емигрират заради безработица, мизерни заплати и... безизходица. Много от сънародниците ни заминават на съляпо в дадена държава, без да са сигурни дали ще успеят да се установят там. Избират риска пред това да продължат трудния си живот в родината.

Ще се завърнат ли тези хора в България? Едва ли. Веднъж заминали и постъпили на доходоносна работа, връщане няма. И за какво да се връщат, като си помислят как ще бъде оценен трудът им тук и какъв е животът като цяло. Отново ще заварят престъпност, която не стихва, политическо управление, което не се променя, страна, която се развива твърде бавно.

Единственият прираст на население е от ромски произход. Население, което е на раменете на всички останали българи. Малцинството лека-полека се превръща в мнозинство. Хора, които живеят от социални помощи. Деца, които раждат и отглеждат деца. Със скоростта, която българите емигрират, скоро ромите ще станат водещото население в България. Наскоро някакъв професор изчисли, че последният българин ще умре през 2136 г. Докато се стигне дотам, същият този последен българин няма да умре на родната си земя, а в чужбина. И най-тревожното е, че е твърде късно да се оправят нещата.

РЕГИСТРИРАНИТЕ В БЮРАТА ПО ТРУДА БЕЗРАБОТНИ МИНАХА 400 000

Агенцията по заетостта отчита рекорден брой свободни работни места, докато безработицата расте

Дина Христова

Регистрираните в бюрата по труда безработни минаха 400 000 за първи път в кризата и през януари те са били 401 233, отчетоха вчера от Агенцията по заетостта. За последно над 400 000 безработни е имало през януари 2006 г. – 432 308. От АЗ обясняват ръста на регистрациите заради мерките на трудовите посредници да се активизират обезкуражените да си търсят работа или да се възползват от възможностите за обучение и субсидирана заетост. Само за 2013 г. медиаторите са убедили 13 000 българи да се запишат в бюрата по труда. Бяха разкрити и над 400 изнесени работни места за посредниците в най-малките населени места.

Безработицата през януари е била 12.2%, което е ръст с 0.4 процентни пункта спрямо декември. „Основната причина за нарастването е традиционното увеличаване на потока от новорегистрирани безработни през януари вследствие на традиционното приключване на договори за субсидирана заетост в края на декември. Голяма част от работодателите също освобождават персонал в края на всяка календарна година“, обясняват от АЗ. Ръст обаче е отчетен и на годишна база – през януари 2013 г. безработицата е била 11.9%. Само преди дни данните за безработицата отчете и НСИ, според които тя минава 13%, а безработните са почти 440 000. Разминаванията между двете институции идват от методологията. Статистиката изследва проблема на базата на интервюта, докато АЗ работи с реално регистрираните в бюрата по труда.

Безработните и безработицата обаче растат на фона на рекорден брой заявени в условията на криза работни места в реалната икономика, показват още данните на АЗ. През януари работодателите са обявили 10 968 свободни позиции и това е най-големият брой заявки от 2008 г. насам. Повече от половината (6773 места) са в частния сектор. Най-много са в преработващата промишленост (3725) и търговията (1377). Тези сектори обаче винаги са в челото по свободни позиции, тъй като в тях работят най-много заети, а и местата обикновено са за тежък труд с ниско заплащане и има голямо текучество.

« ПЕРЕСТРОЙКИ »

*

[Борис Йелцин развенча Хрущов. Михаил Горбачов разтури комунизма в Съветския Съюз и Европейския блок. Владимир Путин подправи Националния химн – заповявайки мелодията но лишавайки го от вече „неудобни и отживяли думи“, – като ги замени с „по-съвременен, по-скромен“ текст, – отразяващ действителността. Гръмогласните хвалебствия относно „нерушим“ Съюз на свободни републики, съттанието на народната воля : „Единен, могъщ Съветски Съюз“ – бяха изхвърлени от бял свят ! Нещастниците най-после проумяха горчивата истина, че на лъжата краката са къси !”

В същия дух, напоследък сред радикалните течения в Щатите, – окуражени от последните безотговорни акции и похождения на Русия, Китай, Сев. Корея срещу мирния, цивилизован свят, – се повдига даже въпрос да се подмени и Марксовия, мухлясал „Интернационал“ от времето на Ленин и Сталин, за „да се съживи подновен

Аз съм напълно съгласен с тях и предоставям скромния си поетичен талант с най-голямо удоволствие да им помогна. Вместо стария тек
„На крак, о твари презрени. На крак, о роби на труда !”

Подтиснати и унижени, ставайте срещу врага !”, –
предлагам долния по-подходящ и реалистичен за времето си увод :
„На крак, шотари угоени, – на крак безделници в света !
От срам и честен труд лишени – апайте на власт сега !”

*

*

Милко Мухомов
сам.

БЪРБА®

ЗА НОВА БЪЛГАРИЯ

— СЪОГОМ РОДИНО —

Аз искам тук да Ти отиша
за този момент и обичта
която в мен кити и дъша, —
възнува моята душа.

Да Ти изкажа с топли думи
това което изживях
когато в бягство, под куршуми,
за сетен път Те аз видях.

Хлад Теб небето беше синьо
и въздух пълен с аромат, —
но в моят сърдце, Родино,
настъпи мрак и леден хлад!...

И тази нощ пак ще сънувам
и идвам в Твоя светъл храм
и с Твоята прощан, — миг блещувам, —
при Теб дъх сетен да предам!..

*

*

*

М. Мушлов
саш.

Въра
Сила
Суверенитетъ